ΔΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΔΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ HENRIK PONTOPPIDAN

Ο ΑΠΩΛΕΣΘΕΙΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Ἦταν ἕνα λαμπρὸ μεσημέρι. Ὁ ἥλιος ἔλουζε μὲ μιὰ ὑπέροχη λιακάδα τὸν Παράδεισο, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε ὁλόκληρος, σὰν ἕνα τεράστιο διαμάντι.

Στὴ σκιὰ μιᾶς γιγάντιας μπανανιᾶς, μὲ πλατύτατα δροσερὰ φύλλα, καθόταν μόνος ὁ νεαρὸς Ἀδάμ, φρέσκος-φρέσκος, μόλις βγαλμένος ἀπ' τὰ χέρια τῆς δημιουργίας. Καθόταν κι' ἔσπαζε καρύδια, πετῶντας τὰ τσούφλια τους μέσα στὸ γαλάζιο ποταμάκι, ποὺ κυλοῦσε ἥσυχα καὶ μουρμουριστὰ κάτω ἀπ' τὰ πόδια του, ἀνάμεσα στὶς ὁλοπράσινες φτέρες καὶ τὶς πέτρες τοῦ κάμπου τὶς πολύχρωμες.

Σιγά-σιγὰ τοῦ ἦρθε ἡ ὄρεξι νὰ κοιμηθῆ. Πλάγιασε στὴ χλόη τὴν καταστολισμένη μὲ ὄμορφα καὶ δροσερὰ ἀνθάκια κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του. Κοιμήθηκε ἀρκετὲς ὧρες...

Ὅταν ξύπνησε, εἶδε μπροστά του τὸν Κύριο μὲ τ' ἄσπρα μακρυά του μαλλιά, τὴ μακρυά του γενειάδα, τὸ γαλήνιο καὶ θεϊκὸ πρόσωπο τοῦ ποῦλαμτε καὶ φεγγοβολοῦσε.

Πλάϊ στὸν Ὕψιστο στεκόταν κι' ἕνα ἄλλο πλάσμα, γοητευτικὸ καὶ φοβισμένο, ἕνα πλάσμα ποὺ ὁ Ἀδὰμ πρώτη φορὰ τὸ ἔβλεπε.

Τὸ δέρμα τοῦ πλάσματος αὐτοῦ ἦταν ἄσπρο σὰν τὸ γάλα, τὰ μάγουλά του τριανταφυλλένια, τὰ χείλη του κόκκινα σὰν τὰ ὥριμα κεράσια, τὰ μακρυὰ μαλλιά του ξανθὰ σὰν τὰ στάχυα κι' ἁπαλὰ σὰν τὴ χλόη. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μάλιστα, ἕνα δροσερὸ ἀεράκι ἐφύσηξε κι' ἔκανε τὰ ξανθόχρυσα μαλλιὰ τοῦ πλάσματος αὐτοῦ νὰ κυματίσουν.

Ὁ Ἀδὰμ αἰσθάνθηκε ἔξαφνα ἕναν πόνο στὴν καρδιά του κι' ἕναν κόμπο στὴν ἀναπνοή του. Οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς δὲν τοῦφερνε τόση ταραχή, ὅταν τὸν ἀντίκρυζε.

Θέλησε νὰ μιλήση, ἀλλὰ ὁ Πλάστης τὸν σταμάτησε μ' ἕνα χαμόγελο γεμάτο καλωσύνη, καὶ τοῦ εἶπε:

— Τέκνον μου Ἀδάμ, σοῦ ἔδωσα τὸν κῆπο μου γιὰ νὰ ζῆς εὐτυχισμένος, τὰ φρούτα μου γιὰ νὰ τρῶς, καὶ ὅλα τὰ ζῶα ποὺ βρίσκονται στοὺς κάμπους, στὰ δέντρα καὶ στὰ νερά, γιὰ νὰ σὲ συντροφεύουν καὶ νὰ σὲ διασκεδάζουν. Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ καρδιά σου στενοχωρεῖται ἀκόμα, αὐτὸ φανερώνει πὼς ἡ εὐτυχία σου δὲν εἶνε ἀπόλυτη. Κάτι σοῦ ἔλειπε, φαίνεται, κι' αὐτὸ τὸ κάτι σκέφτηκα νὰ σοῦ τὸ βρῶ. Τὴν ὥρα λοιπὸν ποὺ κοιμόσουν, ἤρθα καὶ σοῦκοψα ἕνα πλευρό, με τὸ ὁποῖο ἔφτιασα αὐτὸν τὸ σύντροφό σου, τὴ γυναῖκα. Πάρτην, ἀπόλαυσέ την. Ζῆσε μαζύ της, γίνε στήριγμά της... Τὴ λένε Εὔα. Σᾶς εὔχομαι νὰ εἶσαστε ἑνωμένοι, ὅπως ἀρέσει στὸν Πατέρα σας...

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Θεός, ἐχάϊδεψε μὲ τὸ ἕνα χέρι του τὸ τριανταφυλλένιο μάγουλο τῆς Εὔας, τὸ χνουδωτὸ-χνουδωτὸ σὰν γινωμένο ροδάκινο, καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὰ μαλλιὰ τοῦ Ἀδάμ, καὶ τοὺς ἄφησε μονάχους, μὲ τὴν εὐχή του. Βυθισμένος ὕστερα στὶς σκέψεις του, ξαναπῆρε τὸ δρόμο του κάτω ἀπὸ τὶς μεγάλες δενδροστοιχίες τῶν χουρμαδιῶν καὶ ἀνέβηκε σ' ἕνα σύννεφο γιὰ νὰ πάη στὰ ἐπουράνια διαμερίσματά του.

* * *

Στὴ σκιὰ τῆς μπανανιᾶς ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα στεκόντουσαν, ὁ ἕνας μπρὸς στὸν ἄλλο, ἀκίνητοι σὰν ἀγάλματα ὥς ποὺ ὁ Θεὸς ἐχάθηκε ἀπ' τὰ βλέμματά τους.

Ἐκείνη τὸν ἐκύτταζε μὲ μάτια χαμηλωμένα.

Ἐκεῖνος τὶς ἔρριχνε ματιὲς ἀπὸ πάνω ὥς κάτω.

Ἐπὶ τέλους ὁ Ἀδὰμ πλησίασε γιὰ νὰ τὴν κυττάξη ἀπὸ πιὸ κοντά. Θέλησε κατόπιν νὰ τὴν ἀγκαλιάση. Ἐκείνη σκίρτησε ξαφνικὰ κι' ἔκαμε νὰ φύγη. Μὰ ὁ Ἀδὰμ τὴν ἄρπαξε γερὰ στὰ δυνατά του χέρια καὶ σηκώνοντάς την στὸν ἀέρα, τὴν ἔφερε, πηδῶντας μὲ χαρὰ τὰ χαμόκλαδα, στὴ ροδοσκέπαστη καλύβα του, μέσα στὸν Κάμπο τῶν Κρίνων...

Ἤχοι σκαστῶν φιλιῶν ἀντήχησαν... Στεναγμοί... Λόγια γλυκὰ καὶ γεμάτα περιπάθεια...

Κι' ὅταν σὲ λίγο ἡ Εὔα βγῆκε ἔξω ἀπ' τὴν καλύβα, ἦταν πιὸ κόκκινη ἀπ' τὰ τριαντάφυλλα, ὁλοπόρφυρη σὰν παπαρούνα, μὲ τὰ μάτια χαμηλά, ὑγρὰ καὶ χαῦνα...

* * *

Ἔπαιρνε πειὰ νὰ βραδυάζη...

Ἡ σκιὲς μέσα στὶς δενδροστοιχίες τῶν χουρμαδιῶν ἔπεφταν πολὺ-πολὺ μακρυὰ κι' ὁ ἥλιος ἄρχιζε νὰ γέρνη χρυσοκόκκινος πάνω στὴ μπλάβα θάλασσα... Ὁ Πλάστης εἶχε βγεῖ γιὰ νὰ κάνη τὸν συνηθισμένο του βραδινὸ περίπατο.

Παντοῦ τὰ πουλιὰ τιτίβιζαν καὶ χαιρετοῦσαν τὸ πέρασμά του...

Τὰ λιοντάρια κι' ἡ τίγρεις μὲ τὰ σπινθηροβόλα μάτια σερνόντουσαν μὲ τὴν κοιλιὰ μπροστά του, μέσα στὴ χλόη, γιὰ νὰ τοῦ φιλήσουν τὰ πόδια του.

Τέλος ὁ Πλάστης στάθηκε κοντὰ στὴ λίμνη τῶν κύκνων, ἔφερε τὰ χέρια του στὸ στόμα καὶ φώναξε μὲ μιὰ φωνὴ βροντερή, σὰν τὸν κεραυνό:

— Ἀδαάμ!... Ποῦ εἶσαι;...

Μιὰ οἰκογένεια πιθήκων ποὺ βρισκόταν πάνω σ' ἕναν κέδρο, κατατρόμαξε ἀπὸ τὴ φωνή του καὶ σκαρφάλωσε στὰ πιὸ ψηλὰ κλωνάρια. Μέσα στὴ λίμνη οἱ κύκνοι βούτηξαν τὰ κεφάλια τους στοὺς ἀφροὺς τῶν κυμάτων, κι' ἕνας ἐλέφας ἔφυγε ξαφνιασμένος, ποδοπατῶντας τὴ χλόη.

Ὁ Πλάστης ἄνοιξε καὶ γιὰ δεύτερη φορὰ τὸ στόμα του καὶ φώναξε δυνατώτερα:

— Ἀδαάμ!...

Ταραγμένος, χαυνωμένος ὁ Ἀδὰμ πρόβαλε στὴν πόρτα τῆς καλύβας του. Τὰ μάγουλά του ἦσαν φλογισμένα καὶ μερικὰ κρινόφυλλα ἦσαν καθισμένα πάνω στὰ μαλλιά του.

Ἔτρεξε κοντὰ στὸ Δημιουργό, ἔπεσε στὰ πόδια του, ἄρπαξε τὸ χέρι του μὲ τὸ δικό του ποὺ ἔτρεμε σὰν καλάμι καὶ ψιθύρισε:

— Πατέρα! Κύριε! Κόψε μου ὅλα τὰ πλευρὰ καὶ πλάσε μου μ' αὐτὰ κι' ἄλλες γυναῖκες!...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Πλάστου κατσούφιασε. Τὰ ἀμαρτωλὰ λόγια τοῦ Ἀδὰμ χτύπησαν ἄσχημα στ' αὐτιά του. Ὀργίστηκε. Τὰ μάτια του ἄστραψαν... Καὶ τὴν ἴδια στιγμή, μαῦρα σύννεφα σκέπασαν τὸν Παράδεισο. Βαρύθυμος ὁ Πλάστης, γύρισε γρήγορα-γρήγορα στὴν ἐπουράνια κατοικία του.

— Πάρε τὴ ρομφαία σου! διέταξε ἕνα χερουβεὶμ μ' ὁλόχρυσα φτερά, καὶ πήγαινε κάτω στὸν Παράδεισο νὰ βρῆς τὸν Πρωτόπλαστο καὶ τὴ γυναῖκα του. Διῶξε τους ἀμέσως ἀπ' τὸν κῆπο μου. Ἄς πᾶνε νὰ πεθάνουν ἀπ' τὴν πεῖνα καὶ τὴ δυστυχία στὴν ἔρημο...

* * *

— Εἶδες; Εἶδες τί λάθωμε; εἶπε ἡ Εὔα στὸν Ἀδάμ, ὅταν βρέθηκαν ἔξω ἀπ' τὸν Παράδεισο.

— Δὲν βαρυέσαι, ἀγάπη μου! Ἀρκεῖ ποὺ εἴμαστε μαζύ. Θὰ τὸν ξαναφτιάξουμε μόνοι μας τὸν Παράδεισο, τῆς ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ Ἀδὰμ καὶ κόλλησε τὰ χείλη του στὰ χείλη της, σ' ἕνα παρατεταμένο φιλί.

Ἡ ἔξωσις τῶν Πρωτοπλάστων ἀπ' τὸν Παράδεισο.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΤΥΧΗ ΤΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ

Στὴν ἀρχαιότητα, οἱ αἰχμάλωτοι ποὺ συνελαμβάνοντο στὶς μάχες, κατὰ κανόνα σχεδὸν ἐθανατώνοντο ἢ ἐπωλοῦντο ὡς δοῦλοι. Δὲν ἦταν, ὡστόσο, σπάνιες καὶ ἡ ἐκδηλώσεις γενναιοψυχίας ἐκ μέρους τῶν νικητῶν.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ἔξαφνα, ὅταν ὕστερα ἀπὸ πεισματώδη ἀντίστασι κατέλαβε τὴ Μίλητο, χάρισε τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐλευθερία στοὺς ὑπερασπιστάς της, ἐκτιμῶντας τὴ γενναιότητα καὶ τὴ φιλοπατρία τους.

Ἀντιθέτως ὅμως, ὁ Λύσσανδρος, ὅταν συνέλαβε κάποτε μερικὰ πλοῖα τῶν Ἀθηναίων, διέταξε νὰ θανατώσουν τὰ πληρώματά τους, ἐκδικούμενος τὶς βαρβαρότητες ποὺ εἶχαν διαπράξει ὅλλοτε οἱ Ἀθηναῖοι εἰς βάρος τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ ἰδίως τὴν ἀπόφασι ποὺ εἶχαν πάρει νὰ κόψουν τὸ δεξὶ χέρι τῶν Σπαρτιατῶν αἰχμαλώτων ποὺ θὰ συνελάμβαναν.

Καὶ ἡ Βυζαντινὴ ἱστορία δὲν στερεῖται τέτοιων παραδειγμάτων ἀπανθρώπου ὠμότητος. Εἶνε γνωστὴ βέβαια ἡ τύχη τῶν τριάντα χιλιάδων Βουλγάρων αἰχμαλώτων ποὺ συνέλαβε στὴν Κλεισούρα τῆς Μακεδονίας ὁ Βασίλειος Βουλγαροκτόνος. Τοὺς ἐτύφλωσε ὅλους, ἐκτὸς ἑνὸς ἐπὶ τοῖς ἑκατό, ὁ ὁποῖος θὰ ὡδηγοῦσε τοὺς ἄλλους στὴν πατρίδα τους.

Τὰ ἱπποτικὰ ὅμως ἔθιμα ποὺ ἐπεκράτησαν ἀργότερα, συνδυαζόμενα μὲ τὰ ἀνθρωπιστικὰ ἰδεώδη τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἐλάττωσαν κάπως τὴ σκληρότητα τῶν ἀρχαίων πολεμικῶν ἐθίμων.

Τέλος, ἐπὶ Πάπα Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ', ἐπετεύχθη ἡ κατάργησις τῆς ἀγοραπωλησίας τῶν χριστιανῶν αἰχμαλώτων.

γιὰ κάτι τὸ ἐξαιρετικό, τοῦ συγχώρησαν τὴν φυγή του.

Πάντως, ἀπὸ τὴ νύχτα ἐκείνη, ὄχι ἕνας μόνο, ἀλλὰ δύο σκοποὶ φυλᾶνε στὴν αὐλὴ τοῦ ἀνακτόρου.

Λένε δὲ ὅτι ἡ μυστηριώδης ἀκέφαλη γυναῖκα εἶνε τὸ φάντασμα τῆς Ἄννας Μπόλεν, τῆς δυστυχισμένης βασίλισσας τῆς Ἀγγλίας, τὴν ὁποία ὁ σκληρὸς κι' ἄδικος σύζυγός της βασιλεὺς Ἑρρῖκος Ἰωάννης ἀπεκεφάλισε γιὰ νὰ μείνη ἐλεύθερος καὶ νὰ παντρευτῆ μὲ μιὰν ἄλλη.

Ἡ ἐκτέλεσις ἔγινε μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου.

Κι' ἀπὸ τότε, κατ' ἀραιὰ ὅμως διαστήματα, ἐμφανίζεται στὴν αὐλὴ τὸ φάντασμα τῆς ἄτυχης βασίλισσας. Τὸ φάντασμα αὐτὸ τὸ εἶδαν κάποτε ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ἀνακτόρου νὰ περιφέρεται κάτω στὴν αὐλὴ καὶ δύο βασιλικοὶ πρίγκηπες. Πᾶνε ὅμως πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Ἐπὶ πολὺν καιρὸ τὸ φάντασμα δὲν εἶχε ξαναεμφανισθεῖ καὶ φάνηκε πάλι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, μπροστὰ στὸν νεαρὸ σκοπό, ὁ ὁποῖος δὲν μπορεῖ νὰ συνέλθη ἀκόμα ἀπὸ τὸν φόβο του...